

"Bu işler böyledir"

Kitaplar iyidir ve bazı kitaplar insana iyi gelir. Yaşadığın mahalle 35'inci, kalbini ortasından çatlatan o heyecan 78'inci sayfadır artık. Ankara'nın kupkuru gecesinde, oturduğun kanepede denize bakar. Orta Anadolu bozkır zeytine durmuştur. Artık dallarını yormuş vişneyi koyup da dolaba, bir vişne sarhoşluğu kokusunda, bırakıp da dünyayı ardında, tanıdığın ve acılarıyla da sevdiğin o yeni dünyanın parçası olur çıkarsın. O nedenle belki, bazı kitaplar bittiğinde, içinde onca macerayı yaşamış olmanın minneti ve kalbinde artık dışarıda bırakılmış olmanın kederiyle, boyunu bükersin. "Ama bu işler böyledir."

Ahmet Büke'nin ON8'den çıkan "İnsan Kendine de İyi Gelir" öykü kitabı o teselli de veriyor aslında. Yazara gibi yazılmış ama en çok dudaklarını sarkıtmaya hazır, biraz küskün okura: "Her şeyin bir sonu vardı. Çiçekler açar solardı. Hamam ısınır soğur ardından. Ramazan başlar, bir bakarsın son topu gelmiş. Kuşlar da ölümlüdür. Zeytin düşer geriye kokusu kalır. Sonra o da uçar. Bu işler böyledir."

"Böyledir," diyor her şeyin en sonunda Ahmet Büke, kalbine o mahalleden ayrıldığı için düşen hüznü paylaşıp okuruna sıkıca sarılıp teselli ederek.

Dosta sarılmak gibi

Bizim kuşağın biraz öncesinde doğmuş olanlara bir mucize sözcüktür 'tefrika'. Her hafta, erişilmez o yazarın gazetede kurduğu düşsel dünyaya yeniden girebilmenin yolu; haftada bir, bir sayfalına. Maceranın sonu gelene kadar süren haftalık bekleyişler, bittiğinde yaşadığın o hüznün. Tefrikanın kitaplaşmış, beklemeden okunabilir halini kitapçada gördüğünde tanıdığın o dostu duyduğun sarılma isteği. Ahmet Büke, o zamanlardan geliyor. "İnsan Kendine de İyi Gelir" de öyle.

Büke'nin ON8 Blog'taki "Sosyal Ayrıntılar Ansiklopedisi" köşesinde her hafta aralıksız yazdığı öykülere, birkaç yeni öykü ekleyerek oluşturduğu büyük bir hikaye bu. Öykülerin her birini, diğerlerini okumasanız da seviyorsunuz, lakin işte tefrika olarak okumuşsanız ya da kitabı görüp sarılma fırsatınız olmuşsa büyülmüş İzmir'in eski bir mahallesinde kayboluyor, taştan sokaklarda dolaşarak esnafla sohbet ediyor, arada terasa dededen kalma hamağı kurup denizin kokusunu içinize çekiyor, artık hayatta olmayan 'dede ve nenenin' çerçevesi o tek fotoğrafının tozunu alıp ölümlerinden sonra size bakması için gönderilen Bandini'nin yemeklerinin tadına bakıyorsunuz.

Ahmet Büke kitabında, okurunu İzmir'in farklı sokaklarında gezdiriyor.

Ahmet Büke'nin ON8 Blog'da tefrika ettiği ve İzmir'i merkezine alan öyküleri, yenileri de eklenerek "İnsan Kendine de İyi Gelir"de bir araya geldi.

GÖKÇER TAHİNCİOĞLU

İzmir'e ömrünüzde birkaç kez bile gitmiş olsanız ya da hiç gitmemiş olsanız bile kitabın içine girdiğinizde İzmir oluyorsunuz. Asansör'deki seçim sonuçları ilgilendiriyor sizi misal. Ya da nandeden damlayan su. Küçük dileklerde bulunuyorsunuz, sanki kentin parçasıymışsınız gibi. Doğal bu, şaşırmayın, zira İzmir'i, küçük bir çocuğun gözünden okuyorsunuz.

Bizi paramparça eden onca büyük sözü, onca büyük sloganı bırakıp kötü bir dünyada, bambaşka sözcüklerle, tanıdık, hakiki kalpleri tanıyıp önyargıları atıp onca kötülüğün arasına, doğmadığımız bir kent için 'oralıyım' diyorsunuz. Onca şey öğreniyorsunuz bir çocuktan. Yeşilliklerin hangisinin nasıl yenileneceğini,

hangisinin hangi yemekte pişirileceğini. Pişiyi, kırlangıç mevsimini ve kırlangıçların temelli gidebildiğini. Hepimizin başının üzerinde bir pirinçle doğduğunu ve eski zamanları. Sonra tanıyoruz yeniden unuttuğunuz o iyiliği. Misal, eve gelip orada kalmak isteyen ve iki sene kalan Semih için babaannenin sözleri: "Ne yapayım, sokağa mı atayım çocuğu, mutsuz insan evsiz gibidir." Ve Semih'in iki sene sonunda giderken yaptığı büyük keşfi: "Geçti artık. Ne mutsuzum ne mutlu, tam arada bir yer keşfettim." Mutlucan'ın kedisi için kederlenip, odaya kapanıp da söylediği şarkıların kederinden ustura tutamaz hale gelen berber Kazım'ın isyanına gülümsüyorsunuz bir yandan.

"İnsan Kendine de İyi Gelir"
Ahmet Büke
On8 Kitap
Fiyatı: 15 TL

Dedenin ölümüne yas tutarken, ölmeyen önceki son büyük planının parçası oluyorsunuz.

Tanıdık bir hayat

Ahmet Büke, İzmirli bir yazar. Genç yaşına rağmen, işte kitap da gösteriyor ki her hafta bir öykü yazabilecek kadar üretken.

Aldığı ödülleri sıralamak biraz yer tutuyor, lakin hemen her yazdığı ödüllendirilmiş. Yazdığını yaşıyor belli, belki yaşadığını yazıyor. Ve belli ki daha çok okuyacağız ve ismini daha sık duyacağız. Ve kesin olan bir şey var ki, bu kitap insana iyi geliyor. Hele ki hâlâ çocuksanız ve hikayelere inanıyorsanız, hele ki büyümüşseniz ve nasıl hissettiğinize dair hiçbir şeyi anımsamadığınız çocukluğu delice özleyorsanız.

Kitapta, büyük büyük karanlıkların üzerinden öylece geçilmesi iyi geliyor misal. Bir hikayedeki karakterin, intihardan 'dedem ayıplardı' diye hemen vazgeçilebilmesi. Ölümün üzerinden yaşamın sadece küçük bir parçası olduğu anımsatılarak öyle kolayca geçilmesi ve gidenlerin geriye kalan güzel hikayeleri. En acılı anda köfte yenilmesi misal, o köftenin yavrularına süt verecek köpeğe verilmesi. O köpek bakarken yemez diye, kalkıp gidilmesi. Öyle basit, tanıdık ve serin bir hayattan.

"Mesut Kadınlar Fotoğrafhanesi" isimli öyküde şöyle 'hayattan' bir cümle var, mesela: "Bu işler böyle" dedi Arap Hatçam Teyze, 'Sen doğdun sonra bizi doğurdun. Şimdi vakti zamanı geldi. Sen yolcu ama biz hancı. Bak bu ev, bu mahalle, hatta öldü dediğin anan, baban, deden, nenen hepsi yaşayacak. Kediler, pişiler, ipten unutulmuş mandallar ve kargalar gülüp eğlenecek..."

Teknik yönden bütün yönleriyle kitabı inceleyenler olacaktır elbette. Ben hissettirdiklerini aktarmaya çalıştım. Benim eleştirim ise en çok mahalleden gidiyor olmaya; bırakıp o güzelim çocukluğu, yeniden bildiğimiz dünyaya. "Büyükler böyledir, bazen çıkıp giderler. Hatta dönmedikleri de olur." Umarım döneriz yine benzer yolculuklara. ■